

Kiškis ramiai miegojo giliu žiemos
miegu... bet staiga jam prisisapnavo,
kad vilkas taikosi jį suėsti.

– AAAαααAAAαααAAA!!!

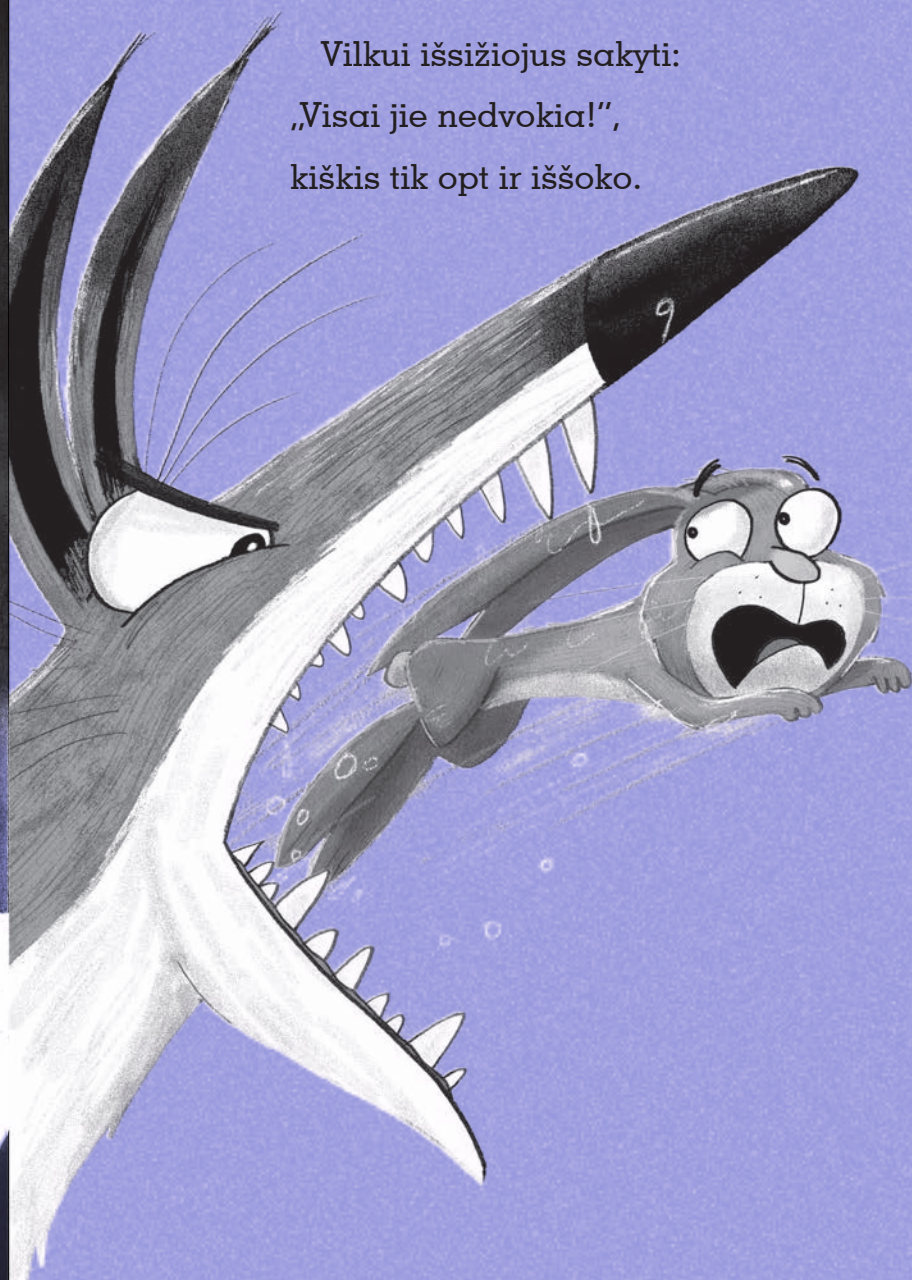
Kiškis pašoko iš miegų.

– Varge, na ir palengvėjo! Tai tik sapnas. – Kiškis nusiziovavo ir pabandė rąžytis. – Pala, čia visai ne puiki ir erdvi maniškė ola. Kaip aš atsidūriau ankštame ir dvokiančiame urve?

– Pf... nevadink manęs tfokiančiu, – tarė vilkas. Jis kalbėjo kiek dusliai, nes...

– O ne! ESU DVOKIANČIUOSE VILKO NASRUOSE!!! – suriko kiškis.

Vilkui išsižiojus sakyti:
„Visai jie nedvokia!“,
kiškis tik opt ir iššoko.

– Grįžk, bailus pusrytėli! – sušuko vilkas ir nusivijo jį kalvos papėde iki pat kitos kalvos pusės.

Gaudydamas kvapą kiškis įgriuvo į meškos urvą ir ėmė ją žadinti.

– Mmmmm?.. – sumykė meška. – Oi! Iš kur čia vilkas, kiški?

– JIS...

Vilkas letena uždengė kiškiui burną.

– ...atėjo aplankyti tavęs, miela meškute! – prabilo vilkas. – Palaikyti tau draugijos. Gal net stalo žaidimą galėsime pažaisti. Tik tu ir aš... ir dar vienas kitas gardesnis tavo draugas.

– Mmm! Nnnnnn! MMMMMM! – mykė kiškis.

Meška pašnairavo į vilką.

– Bet juk tu visad priešgyniauji žaidimo taisyklėms...

– Netiesa! – paneigė vilkas.

– ...ir slapčia bandai sukčiauti...

– Nėra buvę! – sušuko vilkas ir nepaleisdamas kiškio išlėkė iš urvo.

– ...ir! – tarė meška griebdama vilkui už ausies, – ryji mano draugus, kai nematau.

– Oi!.. NE! Na, taip, – tarė vilkas, o kiškis tuo tarpu išsimuistė. – Bet aš suėščiau tik kelis tavo draugus, *mažiausius*. Tu jų tiek turi, kad nė nepasigesi.

– Užtat aš savęs pasigiesiu! – pareiškė kiškis ir pasislėpė už meškos.

– Tu čia ne stalo žaidimų
žaisti atėjai, vilke, – kreipėsi
meška. – Kodėl tu čia?

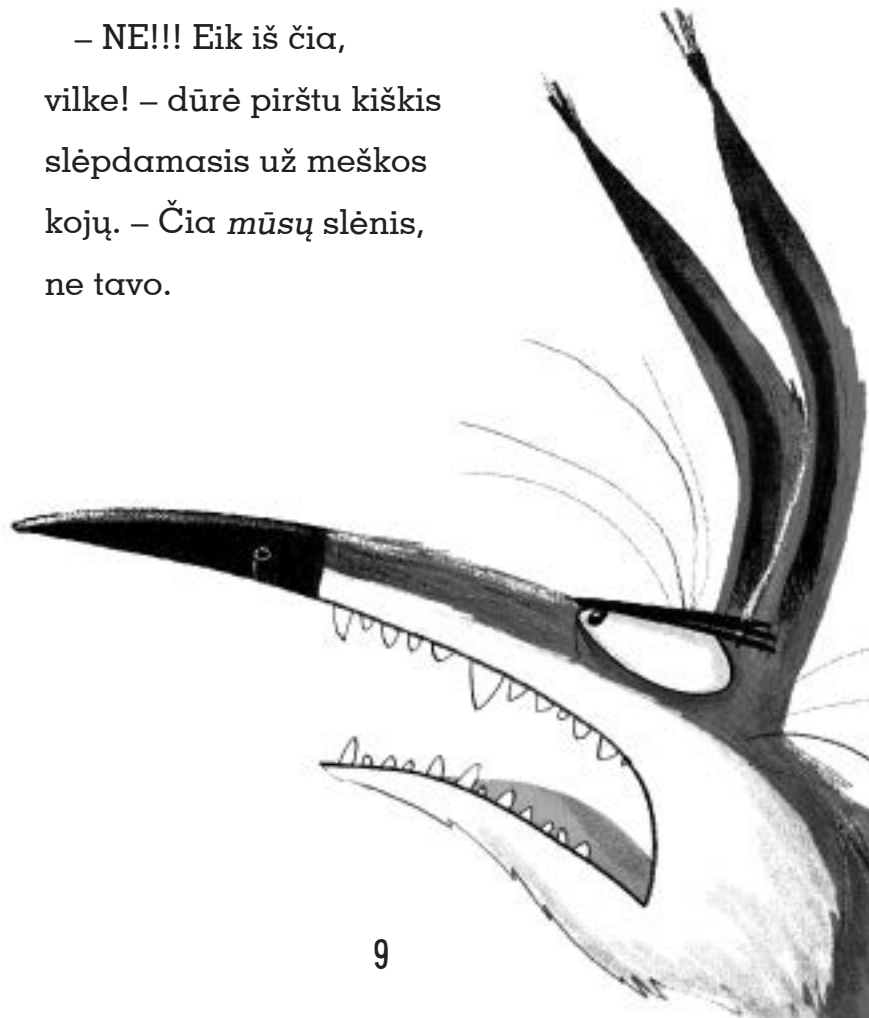
Vilkas atsiduso.

– Aš mirštu iš alkio. –
Vilko pilvas pritarė
sugurgdamas. – Žiema
užtruko. Giroje nebėra
maisto.

– Tai BADAUK! – užriko
kiškis. – Nagi, meška,
varyk jį šalin!

– Bet... – Meška stokojo
žvalumo susiklosčiusiai
padėčiai išspręsti. – Galėtume
pasidalinti savo maistu...

– NE!!! Eik iš čia,
vilke! – dūrė pirštu kiškis
slėpdamasis už meškos
kojų. – Čia mūsų slėnis,
ne tavo.

Vilkas urgztelėjo, bet sekinantis alkis neleido jam pulti. Paskutinį sykį piktai švystelėjęs uodega jis nucimpino girios link.

– Valiooo! – apsidžiaugė kiškis. – Vilko nebėra! Viskas tobula! – Ir kiškis apglėbė meškos pilvą.

Bet meškos dėmesys buvo kitur.

– Žiūrėk... – tarė. – Kažkoks keistas daiktas eina mūsų pusėn.

Prisimerkę abu pradėjo žiūrėti, kaip didelė tamsi figūra greitu žingsniu žirglioja užšalusiu ežeru.